

Egy lány végzetes napjai

Nem vagyok mindennapi lány .

Kicsit különc vagyok. 6 éves koromban megállapították , hogy beteg vagyok.

Rákos beteg. Pontosabban leukémiás.

Először senki sem tudta megállapítani,hogy mi a bajom.Hiszen mindig nagyon fáradt voltam , ami furcsa volt. Sokszor belázasodtam és éjjelenként izzadtam, vagy pedig az ízületeim kezdtek el fájni. Leegyszerűsítve mindig bőgtem.

Majd úgy döntött apukám ,hogy elvisz orvoshoz. (Velem élek , hiszen anyukám itt hagyott minket egy másik családjáért).

Az orvos először csak bízta apát , hogy nincs nagy bajom ,de aztán jött az igazság.A sejteim túlszaporodtak és belekerültek a keringő vérembe.

Ezt magyarázta apának az orvos , de apa értetlenül nézett ,vagy csak nem akarta belátni ,hogy mi is a bajom.

Az orvos máshogy is ,rövidebben próbálkozott :

-Sok a fehérvérsejtje.

-Elnézést ,mije? - kérdezte apa.

Apa addig nem akarta elhinni , míg az orvos ezt nem felelte:

-Leukémiás ,rákos beteg a kislánya.

Apa nagyon megijedt , csak nézett rám és nem hitte el.

Az orvos először kemoterápiát ajánlott .

Apa elmagyarázta ,mi is történik velem ,de nem sokat értettem ,csak annyit ,hogy „Ne izgulj meggyógyulsz.Szeretlek!"

Kicsit megijedtem , az elején féltem ,hogy mit csinálnak velem. A kemoterápiának elég rosszak voltak a mellékhatásai.

Mindent kívánt az ember , de mindent! És mégse tudtam sokat enni ...szörnyű ízeket éreztem evés közben. Minden olyan étel, ami finom és megkóstoltam, fémes ízűvé változott.

Kihullott a hajam ,azok a szép világosbarna göndör tincseim, melyekre ha nap sütött, szőkés árnyalatúvá változtak.

Kicsi voltam még ,minden számított ,hercegnőnek éreztem magam.

Így mikor elvesztettem a hajam ,nem mertem emberek közé menni.

Most 10 éves vagyok , folyamatosan járok kontrollra. A kórházban csak annyit mondanak : „Soha ,ne zuhanj a mélybe ,mert onnan szinte lehetetlen felemelkedni."

Igazából próbálkoznak az emberek nem „úgy" nézni ,meg bámulni , de megértem.

Számomra is nehéz így magamra nézni.

Iskolába járok , és próbálok nem kitűnni.

Azt mondják javulok ,de ebben nem nagyon hiszek . Típre 5 évet szoktak adni a gyógyulási esélyre.

Ettől nagyon félek. Bármikor rosszabodhat az állapotom és.....ezt nem kell hangoztatnom.

Nagyon sok barátot szereztem eddigi életemben és még remélem fogok is.

Akiket ismerek, mind kedvesek hozzám.

Nem szeretem , ha a betegségemről beszélnek vagy emiatt kivételeznek velem.

Most volt nyári szünet .Sok szabadidőmet töltöttem a szabadban . De sajnos sem sportolhatok.

Imádom nézni ,ahogyan kosaraznak vagy sportolnak az emberek.

Nyáron meglátogattak az unokatestvéreim is, és ezzel nagyon boldoggá tettek .

De telnek- múlnak a hónapok, hosszú lenne felsorolni, min mentem keresztül...de mindig ingadozik az állapotom. Ezt senkinek sem kívánom.

Most folyamatosan vizsgálják, felméri az állapotomat. 51% esélyem van a gyógyulásra .De egyre többször betegszem le.

Az utóbbi hónapokban nem történt javulás ,sőt két hete belázasodtam. Mindenki reménykedik és az utolsó pár napomban a kórház előtt mindenki felbukkant.

A nagymamám ,rokonok ,barátaim.

Az orvosom holnapra beküldött megfigyelésre a kórházba.

Nem hazudok ,élem az életem, de egyre gyengébbnek érzem magam.

.....Pár nap múlva.....

Kezelnek ,de egyre fáradtabb vagyok, közel érzem a ...

Nem eszek. Inni infúzió keresztül kapok, mivel nem voltam hajlandó inni. Ilyenkor nagy szükségem van a családomra és a barátaimra. Ők támogatnak, és hisznek a gyógyulásomban.

Minden nap, amelyet a barátaimmal töltöttem, felejthetetlen volt. Ezekből az élményekből merítek erőt, és hiszem, hogy meggyógyulhatok.

Igen ,hiszem ,hogy meggyógyulhatok, ha nem is magam miatt, a családom miatt.

Most már mindenki bátorít.

Az orvosom szerint csak rajtam múlik minden. Kész vagyok-e élni?

Nem tudom.

Nem érzem magam rosszul ,mivel mindent megkaptam az élettől .

Isten adta, és ő is veheti el!

Sokat jártam misékre, hiszem, hogy mindig jófelé visz az utam..

Emlékszem...Legalábbis apukám mesélte ,amikor kicsi voltam ,sokat játszottam a kertünkben.

Mindig hercegnőset játszottam a szomszéd kislánnyal ,de egyszer elesett szegény, és kiszakadt a harisnyája. Én pedig felsegítettem és odaadtam az enyémet.

Amikor csak tudtam, segítettem az embereken. Hiszen segíteni jó!

Ezt senki ne felejtse!

Míg ezek a szép gondolatok járták át a fejem, csillapodott a lázam, és hirtelen erősebbnek éreztem magam. Olyannak ,aki tudja a célját.

Most nem halhatok meg!Élnem kell!

Van egy celom, amit teljesítenem kell.

Boldog vagyok! Nem tudom miért, de a terem hangulata csöndes, komor és békés.

Apáék csak bámulnak, és én nem értem miért. Jól vagyok!

Tudnék mozogni is ,de a testem nem enged. Lassan homály vesz el, sikítás hallatszik, majd berohan valaki.Én pedig elalszom...